

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXXIII. Agitunde spiritualibus bonis, quæ distincte intellectum
memoriamque subire possunt, & qua ratione voluntas sese gerere debeat
circa illorum gaudium, seu delectationem, edocetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

*Petit Au-
thor singu-
larè in istis
legèdis ne-
scutionè,
& quare:*

attentionè considerationem nostram huc
conuertamus. Est quippe res omnino
certa, quod ob exiguam quorundam sci-
entiam, plures spiritualibus rebus, pro sen-
su duntaxat vtuntur, spiritum vacuum re-
linquentes, ita vt vix reperiatur, cui sensi-
bilis gustus seu succus non magnam spiri-
tus partem corrumpat & demoliat a-
quam antequam ad spiritum perueniat,
ebibendo, aridum illum interim & vacu-
um relinquendo.

*Quidnam
per spiri-
tualia bo-
na intelli-
gitur?*

Ad rem itaque nobis propositam acce-
dendo dico, per spiritualia bona, me om-
nia illa intelligere, quæ ad res diuinas, ani-
mæque cum Deo conuersationem, nec
non ad Dei cum animâ communicationem
mouent, & iuuant.

*Spiritua-
lia bona in
duplici re-
peruntur
differen-
tia: Dul-
cia videli-
cet & A-
mara.*

Inchoando itaq; à diuisione per supra-
ma genera factâ, dico spiritualia bona in
duplici differentiâ reperi: quædam videlicet
dulcia & iucunda, alia verò amara & affli-
ctiua, & vnumquodq; istorum generum,
in duas etiâ species seu modos diuiditur:
nam dulcia seu sapida bona, quædam sunt
rerum manifestarum, quæ distinctè intel-
liguntur, alia verò sunt rerum, quæ nec
clarè nec distinctè percipiuntur. Amara
quoque & afflictiua, quædam sunt rerum
manifestarum & distinctarum; alia autem
sunt rerum confusarum & obscurarum.

*Attente est
hac hono-
rè distin-
ctio perpè-
denda ad
librorum
istorum in-
telligentiam.*

Quæ omnia possumus etiam secundum
animæ potentias distinguere. Quædam en-
nim bona in quantum intelligentiæ sunt,
ad intellectum pertinent: alia in quantum
sunt affectus, ad voluntatem: alia verò in
quantum imaginaria sunt, ad memoriam
spectant. Prætermisissis itaque nunc amaris
bonis & afflictiuis, eò quòd ad Noctem
Passiuam pertineant, in qua de illis tra-
ctaturi sumus, prætermisissis etiam dulcibus il-
lis & sapidis bonis, quæ dicebamus confu-
sarum esse rerum, & non distinctarum, vt
de illis vltimo loco agamus, eò quòd ad

noticiam generalem confusam, amoro-
sam, in qua vnio animæ cum Deo celebra-
tur spectent, quam Libro secundo dum
diuisionem apprehensionum intellectus
faceremus, prætermisimus, tractationem
illius in vltimum locum differendo, quod
etiam plene copioseque Libro noctis ob-
curæ præstabimus. Hoc autem loco de il-
lis dulcibus sapidisque bonis, quæ sunt re-
rum manifestarum & distinctarum, tra-
ctabimus.

CAPVT XXXIIII.

*Agitur de spiritualibus bonis, quæ distinctè intel-
lectum memoriamque subire possunt, &
quæ ratione voluntas sese gerere de-
beat circa illorum gaudium,
seu delectationem, e-
docetur.*

Magnus profectò nobis hoc loco
subeundus esset labor, si memo-
riæ, intellectusque apprehensionum mul-
titudinem recensere deberemus, mo-
dumque voluntati, quo sese circa earum
gaudium ac delectationem gerere debeat,
præscribere, nisi hæc de re fusè secundo, &
hoc tertio libro egissemus. Sed quoniam
ibi traditus est modus, quo duz istæ
potentiæ circa illas sese gerere debeant,
vt ad diuinam vnionem tendere possint;
cumque eodem omnino modo expediat
voluntati sese cum gaudio & delecta-
tione ex apprehensionibus istis orro ge-
nere; minimè necessarium est hoc lo-
co apprehensiones istas recensere: satis
si quidem est dicere, quod vbicumque di-
ctum est vt potentiæ illæ, sese à talibus
vel talibus apprehensionibus euacuent,
intelligendum supponendumque esse,
voluntatem quoque illarum gaudio euacuari
debere. Illud etiam quod de memo-
ria & intellectu dictum est, quæ ratione
nempe

nempe sese cum vniuersis apprehensionibus illis gerere debeant, idem profus de voluntate intelligi debet. Cum enim intellectus, & ceteræ potentie nihil admittere recusareque possint, absque voluntatis assensu; perspicuum est, eandem doctrinam, quæ deseruit vni, alteri quoque deseruituram. Quamobrem ea, quæ in hac parte desiderari possent, illo locopetulantur, omnia siquidem damna & pericula (quæ ibi recensentur) incurret anima, si voluntatis gaudium in omnibus illis apprehensionibus nesciat ad Deum dirigere.

CAPVT XXXIV.

De sapientia dilectibusque spiritibus bonis, quæ distinctè in voluntate locum habere possunt, & quocumque ea sint.

Ad quatuor bonorum genera, omnia, quæ voluntati gaudium & voluptatem distinctè adferre possunt, reuocare possumus, Motiua nimirum, Prouocatiua, Directiua, & Perfectiua: de quibus sigillatim ordinateque differemus: & primo loco de motiuis seu excitatiuis, cuiusmodi sunt Imagines, sanctorumque effigies, oratoria, ritus, seu ceremonie.

Quantum autem ad imagines sanctorumque effigies spectat, multæ circa eas vanitates ac delectationes vanæ occurrere possunt, cum enim tantæ sint ad cultum diuinum momenti, tamque ad permouendam & excitandam ad deuotionem voluntatem necessaria; quemadmodum approbatio vsusque earum, qui in sancta Ecclesia matre nostra viget, perspicue demonstrant; (vnde etiam semper illis ad excitandum teporem nostrum uti expedit) multæ tamen reperiuntur perso-

næ, quæ gaudium suum ac delectationem in pictura potius ornatumque seu apparatu earum reponunt & occupant, quam in rebus illis, quas referunt & representant.

Ob duos primarios fines, sacrarum imaginum vsus instituit sancta Ecclesia, primo ob debitum in illis honorem, reuerentiamque sanctis exhibendam. Secundo ad permouendam voluntatem, atque deuotionem erga eos per illas excitandam.

Et quatenus ad hæc conferunt ac deseruiunt, summam adferunt utilitatem, vsusque earum necessarius est, ad quem finem consequendum imagines illæ, quæ magis propriè & ad viuum representant, magisque voluntatem ad deuotionem excitant, eligi debent, ad ista potius quam ad earum valorem, curiosum artificium & ornatum oculos collimando.

Sunt enim (vt dixi) nonnulli qui imaginis potius artem valoremque intuentur, & considerant, quam illud quod representant: & internam deuotionem, quam ad inuisibilem sanctum spiritualiter dirigere deberent, in exteriori affectu & curiositate ita reponunt; vt sibi in ea complacere ac oblectetur sensus, amorque & voluntatis gaudium in ea remaneat: quæ res totaliter verum spiritum impedit, qui affectus annihilationem in omnibus rebus particularibus requirit. Hoc clarè animaduertere licet ex quadam abominanda consuetudine, quæ temporibus istis apud plerosque inualuit, qui cum vanum mundanorum vestiendi modum minime abhorruerint, factas imagines illo vestimentorum schemate, quod homines vani ad recreationum ac leuitatum suarum satisfactionem indies adinueniunt, exornant, eaque vestium forma, quæ in ipsis reprehensione digna est, sanctorum induunt imagines: quæ res profecto sanctis, quos representant, semper ingrata fuit & inui-

Y 3

inui-

B.
Iannis
CruceOpera
Mystica
NVI
124